

AI Peter Kreeft sa vo svojej knihe *Návrat k čnostiam* takto zamýšľa nad druhou Božskou čnosťou: „*Nádej je v našich časoch zabudnutou čnosťou, pretože znamená nádej v nebo, a moderná doba, ktorá zaborila svoj nos do hlíny každodenného sveta, sa neodváža pozdvihnúť oči k nebesiam. Nádej znamená, že naša hlava nenarazí na nízky strop tohto sveta; nádej znamená, že okolo našich hláv vanie radostný, vzrušujúci, slávny a obávaný vietor neba.*“

KE Dnešné evanjelium je toho dôkazom. Aj v ňom môžeme zacítiť závan nebeského vetra, závan Ducha Svätého. „*Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.*“

DI Mária má nádej, že sa na nej naplní ďalšia časť Božieho plánu. Alžbeta má nádej, že sa jej v starobe narodí syn, ktorý bude v histórii spásy znamenať veľký zlom. Obe nádeje sa spájajú do tichého prúdu radosti.

Peter Kreeft vo svojej reflexii nad čnosťou nádeje pokračuje týmito slovami: - *Nádej je viera, ktorá ukazuje na úsvit. Strach je predchodcom nádeje, rovnako ako je predchodcom viery. Božie zjavenie zhrnuté vo vyznaní viery definuje alebo vyjadruje štruktúru viery a Božie zjavenie vo forme mnohých Božích prisľúbení definuje alebo vyjadruje štruktúru nádeje. Ani viera, ani nádej nie sú nejasné, nerozvinuté, subjektívne emócie. Obe sú jednoznačnou odpoveďou, pozitívnu odpoveďou na Božiu iniciatívu, Božie zjavenie, veľmi jasné, konkrétne a vyslovené Božie slovo. Nie je to len "verím", ale "verím v Boha, Boha zjaveného v Písme, Boha zjaveného v Kristovi". Nie je to len "dúfam", ale "dúfam v Boha, v Boha zjaveného v Písme, dúfam vo všetko, čo nám Boh prisľúbil".*

PAR *"Dúfam" je dnes strašne znevažované, rovnako ako "verím". "Verím" zvyčajne znamená len "som toho názoru" a "dúfam" zvyčajne znamená len "želám si" alebo "bol by som rád, keby..." Ale kresťanská nádej je istá: "Pevne a isto dúfam vo vzkriesenie." Božie zaslúbenia sa splnia, neexistuje žiadne keby alebo ale. Boh je totiž pravda sama. Predmetom viery je Boh, nie predstavy o Bohu. Predmetom viery nie sú pravdy o Bohu, ale Boh, ktorý je pravda." Takto povedal Boh: Verím, a je rozhodnuté." Pravda nie je v Písme chápaná ako*

abstraktný, statický, nadčasový predpis, ale ako niečo, čo sa realizuje v čase ako naplnenie Božích prisľúbení. Pravda sa deje v dejinách. Aké úžasné. – Dodáva P. Kreeft.

MY Dôležitosť nádeje osvetľuje aj táto krátka poviedka. Na adventnom venci horeli štyri sviece. Bolo celkom ticho. Také ticho, že bolo počuť, ako sa sviečky začali rozprávať.

Prvá vzdychla a povedala: „*Volám sa Pokoj. Svetim, ale ľudia nezachovávajú pokoj, nechcú ma.*“ Jej svetlo bolo čoraz slabšie a nakoniec zhaslo.

Druhá sviečka sa mihotala a vravela: „*Volám sa Viera. Ale som zbytočná. Ľudia nechcú nič počuť o Bohu. Nemá význam, aby som horela.*“ Miestnosťou zavanul prúd vzduchu, a aj druhá sviečka zhasla. Tretia sviečka sa tichučko a smutne sa prihlásila k slovu. „*Volám sa Láska. Už nemám síl horieť. Ľudia ma odsúvajú nabok. Vidia len seba samých, a nie druhých, ktorých by mali milovať.*“ Aj jej svetlo sa naposledy zamihotalo a zhaslo. Tu vošlo do izby dieťa. Pozrelo sa na sviečky a povedalo: „*Nože, nože, vy predsa máte horieť, a nie byť zhasnuté!*“ A bolo mu do plaču.

Vtom sa však ozvala štvrtá sviečka. Povedala: „*Neboj sa! Dokiaľ horím, môžeme zapáliť aj ostatné sviečky. Volám sa Nádej!*“ A dieťa si pripálilo svetlo od tejto sviečky a znovu prenieslo svetlo na všetky ostatné.

ADE Naša nádej je zakorenená v prisľube spásy, ktorú dáva Boh. Nie je to akýsi „*abstraktný, statický, nadčasový predpis, prisľub, ale ako niečo, čo sa realizuje v čase ako naplnenie Božích prisľúbení. Pravda sa deje v dejinách.*“ Môže tomu prekážať čokoľvek. Pamätajme, že úplne na konci všetkého je pre nás najdôležitejšia spása. A podľa toho sa denne rozhodujeme tak, ako sa rozhodovali hrdinky dnešného evanjelia Mária a Alžbeta. Amen.